

и хвърлилъ бързо погледъ въ водата. *Ала що било това?* Той видѣлъ, какъ до лодката се люшкала една каца, въ която нѣжно се били свръшли три малки кученца, а задъ кѣщата се борила съ вълнитъ горката майка — *Виктория*.

Невѣнка и Петъръ извикали отъ радостъ. „Спасени, спасени!“ — викали тѣ. Не било тѣй лесно, върѣдъ разигранитъ вълни, да се поематъ бѣднитъ животни. Но работникътъ билъ опитенъ човѣкъ. Той се вързалъ за лодката, навелъ се и едно по едно извадилъ малкитъ кученца. Слѣдъ това вземалъ кацата и помогналъ и на Виктория да се качи въ лодката. Горкото животно, то било съвсѣмъ отпаднало и щѣло да загине, ако не го спасили . . .

Слѣдъ малко лодката излѣзла на сухо, на другия край на града. Всички се радвали за гдѣто се спасили. Радвали се и дѣцата, че и обичнитъ кученца не се удавили.

Това наводнение причинило много пакости. Повечето отъ кѣщитъ се съборили и водата отвлѣкла всичката имъ покѣщнина.

Зименъ день.

*Спи земята мълчелива
Въ тежъкъ сѣнь,
Птичка слаба, полужива
Зѣзне вънъ.*

— — —
*Тѣмни облаци небето
Булятъ днесъ,*